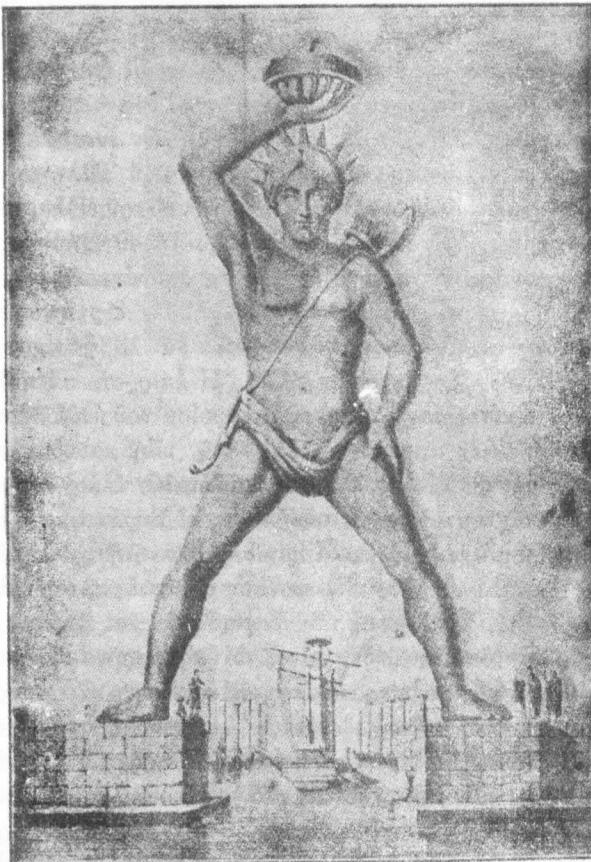

ἀσθενεῖς βάσεις δὲν ἦσαν ἵκαναι νὰ ὑποφέρωσι προσθήκην ἀσυνέτως εἰς αὐτὰς ἐπισωρευμέσιαν. Κατ' ἀρχὰς οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον προσπαθήσει νὰ πειποιηθῶσιν ὅσου ἔνεστι τοὺς συμμάχους, καὶ ποδὸς πάντων εἰχον καθιερώσει τὴν ἁρχὴν ἢν δὲν θέλουσι πέμψεις τὸ ἔξῆς ἀθηναίους κληρούχους ἐκτὸς τῆς Ἀττικῆς· ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη παρεβίασαν τὴν ἀρχὴν ταύτην, καταλαβόντες πολλὰ κτήματα εἰς Σάμον καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης. Παρεκτὸς τούτου, οἱ ἐκ μισθοφόρων ἥδη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκείμενοι στρατοὶ τῶν Ἀθηνῶν εἰς πολλὰς παρεξετράπησαν καταπιέσεις ὕπερβοτιὲς συμμάχους. "Οθεν κατ' αὐτὸν ἐκεῖνο τὸ 358 ἔτος, καθ' ὃ νέαν ἔλαβεν αὐξῆσιν ἡ ἡγεμονία αὐτῶν, ἀπέστησαν ἀπ' αὐτῆς οἱ Κᾶροι, οἱ Χῖοι, οἱ Ρόδιοι καὶ οἱ Βυζάντιοι. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔζητησαν νὰ καθυποτάξωσι τοὺς ἀποστάτας, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν ἀπὸ τὴν Χίον, ὅπου ἔπεσεν ὁ Χαρίλαος, ἀπεκρούσθησαν ἀπὸ τὸ Βυζάντιον, καὶ μετ' οὐ πολύ, ἐν ἔτει 355, ἡ ναγκάσθησαν ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν ὁλοσχεδῇ αὐτονομίαν τῶν ἀποστατῶν καὶ τὸν χωρισμὸν αὐτῶν ἀπὸ τῆς συμμαχίας. Ἡ δὲ ἄδοξος ἔκβασις τοῦ τριετοῦ τούτου πολέμου,

ὅστις ὀνομάζεται «συμμαχικὸς πόλεμος», ἐμαρτύρησεν ἐκ νέου τὴν διεθνίαν ἡ μικὴν καὶ ὑλικὴν παρακμὴν εἰς ἣν κατήντησεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν. Ἐν ἔτει 412 π. Χ., ἀφοῦ ὑπέστη τοσοῦτο φοβερὸς ἐν Σικελίᾳ καταστροφάς, ἡ πόλις αὕτη ἡδυνήθη ἐτὶ ν' ἀνθέξῃ, ἀγωνιζομένη κατὰ συμπάσης σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Περσίας αὐτῆς, καὶ πολλάκις ἀνεδείχθη νικηφόρος (⁽¹⁾) ἥδη δέ, ἐνῷ δὲν εἶχε πολεμήσει εἰμὴ πρὸς τέσσαρας πόλεις, ἐνῷ δχι μόνον οὐδεμίαν εἶχε προηγουμένως πάθει ζημίαν, ἀλλ' ἔξ εναντίας εἶχε προσλάβει τὴν Εὔβοιαν καὶ τὴν Θράκην καθοριστικούς, κατέθισε τὰ ὅπλα μετὰ τριετῆ ἀσθενέστατον ἀγῶνα. Καὶ διετήρησε μὲν ἵκανούς τινας συμμάχους ἀλλ' οὐδὲν πλέον ἐνέ-

‘Ο κολοσσὸς τῆς Ρόδου
(Κατὰ παλαιὰν γαληγαφίαν)

(1) Ἀκριβέστερον: Οἱ ἀγῶνες οἱ γενόμενοι κατὰ ξιαδοχὴν ὑπ' Ἀθηνῶν καὶ Σπάρτης οὐδημιουργήσωσιν ἡγεμονίαν ἐφ' ἀπάσης ἥ ἐπὶ τοῦ πλείστου τῆς Ἑλλάδος.

